

TEDENSKA SLIKE

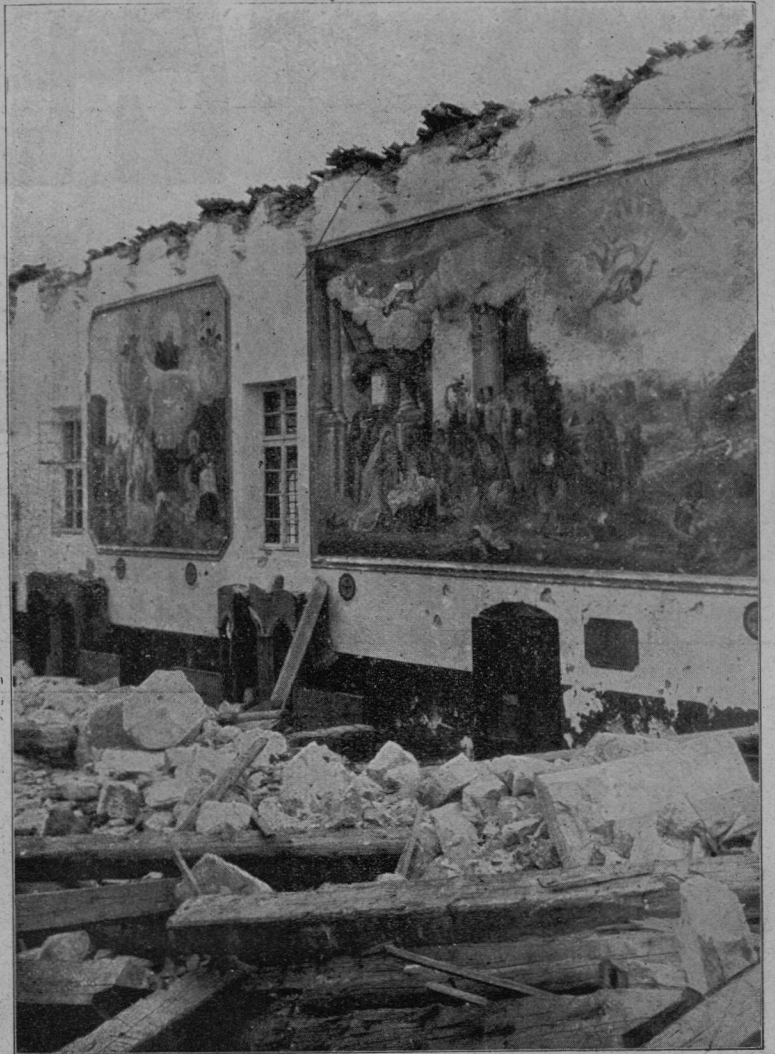
Štev. 45.

V Ljubljani, v sredo 8. novembra 1916.

Leto III.

Naši vojaki menažirajo na višini pri Kirlibabi v Bukovini, kjer se že dolgo vrše najhujši boji z Rusi.

Uničena cerkev in bivši frančiškanski samostan Sv. Gora pri Gorici. Na pokopališču tik cerkve s krasnim razgledom leži pokopan bivši ljubljanski knezoškof in pozneje goriški nadškof kardinal dr. Jakob Missia. Čudodelno sliko Matere Božje so iz te cerkve prepeljali v ljubljansko frančiškansko cerkev. Samostan na sv. Gori je odpravil cesar Jožef II.

Vekoslav Spindler:

V Jeruzalemu.

I.

Gorice . . . kakor sanje čudapolne
krasota vaša dušo mi polni,
kot bajka tam iz jutrove dežele
vrhov šumenje vaših se mi zdi.

Upognilo me breme težkih časov
in klonil duh pod težo je nezgod . . .
Nastopila je trudna, težka noga
v višave vaše solnčnojasno pot.

In glejte, kot zdravilo čudotvorno,
ki ga zdravnik najboljši ne pozna,
tako rosila zdravje, moč in voljo
prelest je vaša v mojega duha.

II.

Ljubezni večne spomenik ponosni,
goric slovenskih kralj, Jeruzalem,
o da bi mogel balzam trte tvoje
nesrečnikom svetá lek dati vsem.

Stotisoči že spijo večno spanje,
napojena je zemlja njih krvi,
o sreči v grobih sanjajo junaki,
njim leka in tolažbe treba ni.

V domovih revnih vdove in sirote
pa čakajo in plakajo — zaman . . .
Kdo njim da leka, kralj goric ponosni?
Molčiš . . . in nemo sanjaš večni san.

III.

Kdaj spet ljubezni prórok porodi se,
kdaj iad, sovraštvo zginje iz svetá?
Mar ni dovolj krvi potokov steklo,
mar ni dovolj že bede in gorjá?

Bogastva nam odpiraš jame zlate,
Jeruzalem, goric slovenskih raj!
za duše bolne lek je v hramih tvojih!
O daj nam še Odrešenika, daj!

Vesela pesem plavala nekoč je
čez vrhe tvoje, vmes klepetcev spav.
Skrb razoralo danes nam je čela,
in v srcih naših se naselil gnev.

Gnev na vse one, ki s hudobno roko
šovraštva bakljo vrgli so med svet.
Čez vrhe tvoje in skoz duše naše
pa pesmi gre odmev: proklet, proklet!

Kuhinja pračlovekova.*)

»Kuhanje, je najstarejša umetnost, kajti Adam je tešč prišel na svet,« pravi glasoviti sladkosnednež Brillant-Savarin v svoji klasični fiziologiji okusa, sicer pa je le malo vedel povedati o tej najstarejši kuhinjski umetnosti prve dni človeštva.

»Pradedi človeškega rodu, katerih sladkosnedenost je postala pregovor, ki ste šli v pogubo zaradi enega samega jabólka,« pravi v svoji zgodovinski elegiji o pomanjkanju, »kaj bi bili vi dali vse za purana z gomoljikami!« Toda v zemeljskem raju ni bilo niti kuharjev niti slaščičarjev! »Pomilujem vas!«

Jaz pa mislim, da bi bil veliki francoski gastronom sodil precej drugače, ako bi bil mogel jedilni list starodavnega človeka proučevati z isto ljubeznijo, kakor jedilni list svoje lepe sestrične madame Récamier. Svoje duhovite definicije veselja do jela bi bil morda vzdržal, o kuhinji pračloveka pa bi bil brezdvomno pripoznal, da nikakor ni bila bogve kako slaba. Ocvrte ribe in pečen divji petelin, sočnate bržole divjega vola in tura, srnin hrbet in stegno divjega mrjasca, školjke klapavice in ostrige — najbolj razvajeni sladostrastnik ne bo mogel tajiti, da se da živeti ob takih jedilih in prigrizkih.

A ko je Brillant-Savarin leta 1852 v svet poslal svojo slovečo knjigo, je predzgodovinski človek še čakal vstajenja v luči znanosti. Desetletja so morala še preteči, predno so spoznali njegovo dedščino v obliki raznolikih nožev in sekir iz kremena, ter jo tudi pripoznali, desetletja predno so našli njega samega. Šele sredi prejšnjega stoletja se je s srečnim razkritjem mnogo prerekanega Nean-

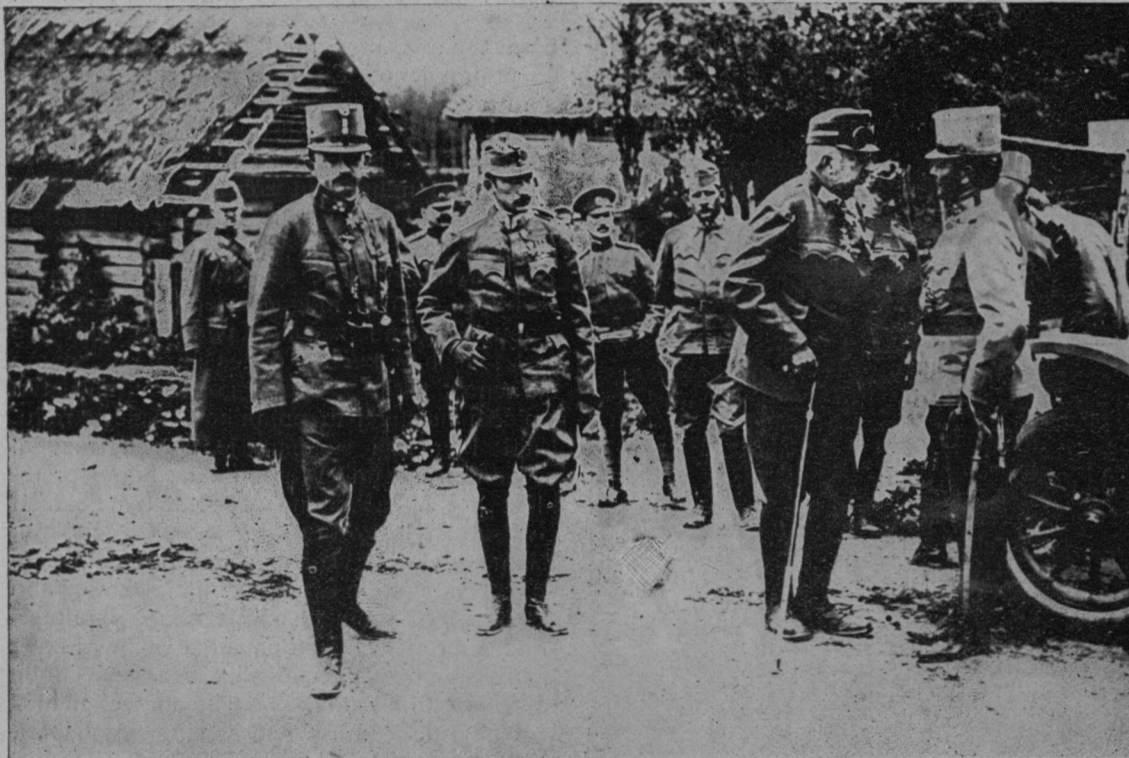
*) V današnji številki našega lista pričnemo priobčevati vrsto velezanimivih in poučnih člankov o čudih pravega, o katerih čita človek s pritajeno sapo, kakor bi čital čudovito pravljico ali pa dogodkov in presenečenj polno povest. Neštevilna tisočletja so šla preko naše zemlje od časov, ko se je na deviških prvotnih tleh pričelo razvijati rastlinstvo in živalstvo. Od priprostitih oblik je sčasoma prehajalo k popolnejšim, nazadnje pa je predzgodovinski pračlovek postal gospodar zemeljskega življenja. Praset loči globok prepod od današnjih časov in le polagoma se razvija raziskovanje o preteklih dobah naše zemlje. — Članki bodo razlagali in spopolnjevali drug drugega; zato priporočamo našim čitateljem, posebno pa ukaželjni mladini, naj jih pazljivo čita, da se sčasoma poglobi v tajnosti zagonetnih časov pravega.

dertalca pričela lepa vrsta znamenitih najdenih kosti, ki od takrat raste neprestano. Pridnemu raziskavanju z lopato se je pridružila najdba neštevilnih predzgodovinskih selišč, ki je bolj, nego smo mogli pričakovati, pospeševala naše znanje o predzgodovinskem človeku in njegovih življenjskih navadah.

Najbolj pa je razsvetlila kuhinjo pračloveka najdba na visoko in široko narastlih kupov samih odpadkov na plitvih mestih vzhodnih bregov na Danskem. To so takimenovana gnojišča odpadkov danskih prastanovnikov, ki so v starejši kameniti dobi kakor vse kaže brezskrbno živeli tamkaj. Niso sejali niti želi, niso poznali ne poljedelstva ne živinoreje, marveč živeli od tega, kar jim je dajal lov in ribarstvo, pekli svoje obede nad živim ognjem ter vrhovatili odpadke brez kakih higijeničnih pomislekov v najbližnji bližini svojih ognjišč. Sveži morski veter, ki je pihal preko krajev in selišč, je pač precej blažil smrad gnijočih ostankov. Nasipi, po 50 do 60 metrov široki in 1 do 3 metre visoki, sami odpadki, delajo rob morskih bregov po 100 do 300 metrov na daleč ter so edina zapuščina tistih priprostih lovskih in ribiških rodov. V enodebelnem

Tabor naše vojske na laški fronti.

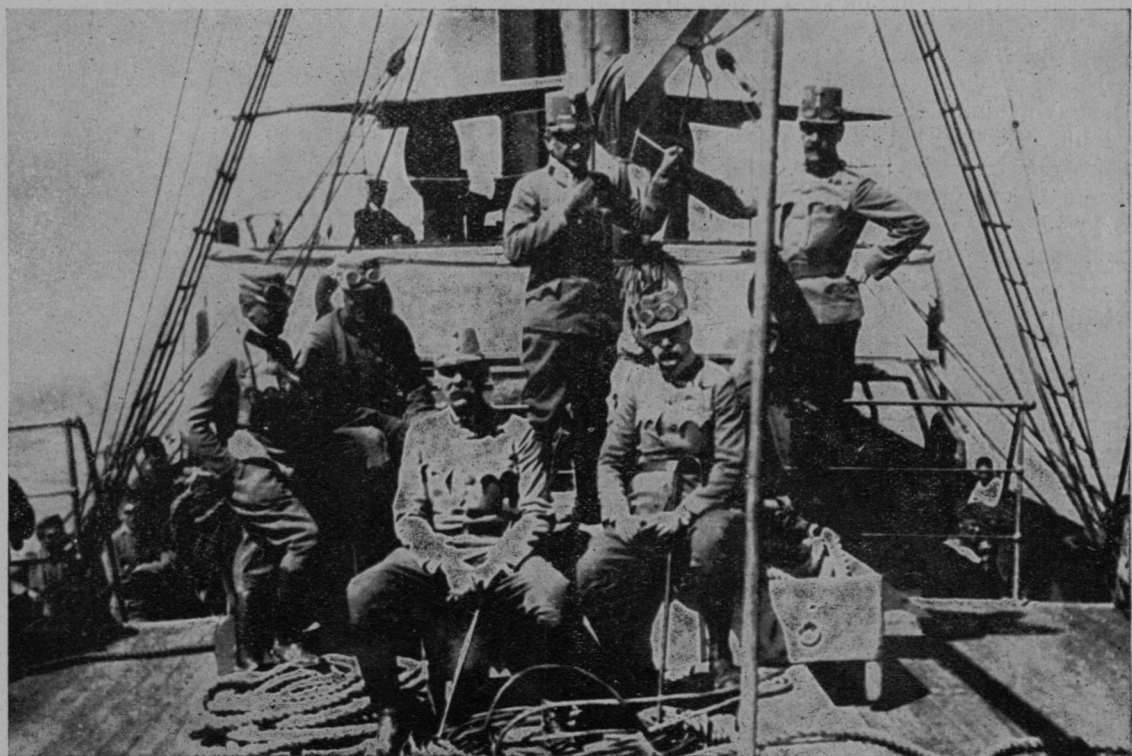
Bolgarski kralj Ferdinand se pogovarja z gen. polkovnikom pl. Kövessom (na desni), zadaj prihajata naš prestolonaslednik in bolgarski prestolonaslednik princ Boris.

čolnu so se vozili ribe lovit na morje. Oboženi z več ali manj priprostim lovskim orodjem so zalezovali zdaj sesalce, zdaj ptice v domačih gozdovih, v katerih so takrat rastle po večini še same smreke.

Sloveči danski raziskovalec predzgodovinske dobe, Japet Steentrup, je bil prvi, ki so ga najdbe zgradb na koleh v Švici napolile, da je sredi prejšnjega stoletja pričel temeljito proučavati že dolgo znana, a do takrat malo upoštevana odpadna gnojišča prvotnih Dancev. Z motiko in lopato se je lotil čudnih morskih prodiv, ločeval, kar je bilo trdno zgnetlo mnogo tisočletij, ter po trudapolnem delu iz zastarele navlake zopet sestavil mnogovrstni jedilni list svojih predzgodovinskih rojakov.

S posebno slastjo so stari sladkosnedeži iz kamenite dobe uživali ostrige, školjke klapavice in nabrežne polže, kajti njih lupin se je našlo v gnoju na milijone in milijone. Vmes so ležali več ali manj nagosto ostanki drugih obrokov jedilnega lista, ki so bili

vzeti iz tistih razredov živali vretenčarjev, ki so na glasu še dandanes v gastronomskem oziru, izmed rib, ptic in sesalcev. Najbolj pogostem so bile zastopane koščice slanikov, trske in jegulje, kosti labuda-pevca, dandanes na Danskem izumrlega divjega petelina in že davno sploh ne več živečega velikega alka, jelena, srne in divjega prasca. Redkeje je bilo najti kosti volkov in lisic, risa in medvedov, morskih psov, bobrov, podlasic in ježev. Le v redkih slučajih se je dalo iz podganjih in mišjih kosti sklepati, da je sicer kar se okusa tiče, precej razvajenim Pradancem jedilni list narekovalo tapatam pomankanje. Znamenito je to, da so ljudje celo leto stanovali na morskem bregu, in da niso pobegnili na varnejše kraje, kadar je prišla zima z ledom in snegom ter dolgimi severnimi nočmi. Našli so se namreč v odpadkih srnjina rogovja vseh znanih dob njene rasti, in iz kosti pojočega labuda, ki dandanes samo zimske mesece hodi na Dansko, so skušali dokazati, da je bil ta redki ptič tam domač. V mnogih slučajih so bile kosti sesalcev zaradi dragocenega mozga razcepljene, včasih očitno oglojane od

Naš vojni min. bar. Krobotin (spredaj) na parniku preko Skadrskega jezera.

pasjih zob ali na pol použite. To so raziskovalci prazgodovine z isto pravico smatrali zdaj za delo ponoči okrog klatačih se volkov in lisic, zdaj za dokaz, da je bil že takrat pes človeka stalen spremljevalec, to je domača žival.

Od rastlinskih ostankov so našli v gnojnih kupih razen poogljenih lesenih kosov črn, mangan vsebujoč pepel, ki je bržkone ostal od sežiganja morske trave (*Zostera marina*), katero je takrat kakor še dandanes v velikih množinah metal vihar na obrežje vzhodnega morja. Z eno besedo: tisti prvotni Danci, ki še niso poznali živinoreje in poljedelstva, niso jedli slabo, in prav nobega vzroka ni, da bi v smislu zgoraj navedenega francoskega sladkosnedeža pomilovali uživalce ostrig in divjih pčelinov, živečih v starejši kameniti dobi.

Upoštevati pa moramo, da ti Danci niso več zastopali pravega pračloveštva. Imeli so že ogenj na ognjišču, vozili so se v enodebelnih čolnih in so poznali lončarsko umetnost. Razbijali so mozgovite kosti lovskega plena s sekirami iz jelenovega roga in so bili, dasi je bilo njih kamenito orodje še okorno in neumetno, že iznašli koščeno ši-

Naši vojaki ribarijo na Skaderskem jezeru.

narava pač v množini dajala na razpolaganje že pripravljeno. En sam pod zračnim vplivom počen večji kos kresilnega kamna je srečnega najditelja za dolgo časa rešil nadaljnega iskanja, kajti že skromen drobec je bil bolj od nohtov in zob pripraven, da si je izluščil najbolj iskane in najnežnejše dele živali in rastlin.

Nadrobno pa je seveda temu razvijanju ravno tako malo mogoče slediti, kakor vsakemu drugemu začetku podobne razvojne vrste, osobito ker do danes še ne poznamo naravnost tistih z eno nogo še v živalstvu stoječih najstarejših prednikov našega rodu. Kajti kjer koli se nam je človek razodel z vidnimi sledmi v polmraku daljne preteklosti, je bil že davno prekoračil meje med živalsko divjostjo in nastajajočo človečnostjo. Razmere, ki so vladale v začetku učlovečevanja, si moremo predstavljati samo, ako sklepamo od znanega na neznano, s primerjajočim proučevanjem navad, običajev in šeg predzgodovinskega človeka že zrelejše dobe in prirodnih narodov, ki še dandanes, nemoteni od tuje kulture, počasi stopicajo naprej, kakor so navajeni tisočletja.

Macedonki kmetje plešejo narodno kolo.

valno iglo, s katero so si prikrojevali gorkejšje kože medvedov in drugih sesalcev. Dasiravno znatiželjnemu potomstvu niso zapustili družega kot kupe gnoja, so imeli vendar že preveč »kulture«, da bi jih mogli staviti v isto vrsto s pračlovekom, ki je stal z eno nogo še v živalstvu in nosil na telesu še kosmat kožuh kot naravno obleko.

Brez dvojbe se človekova hrana, dokler še ni poznal dobrotnega ognja in mu je bil glad obenem najboljši in edini kuhar, ni čisto nič razločevala od živalske. Zgolj potreba mu je velevala, da je surova jedel ne samo rastlinska, marveč tudi živalska živila, in živa toplota tik pred obedom umorjenega lovskega plena je morala nadomestovati dobroto ognja. V tistih davnih dneh je človek jedel še vse, vendar je bržkone, dokler mu je manjkalo orodja, s katerim je odiral večje živali ter jih užitno razkosaval, rajši segal po sadovih in koreninah, zeliščih in gobah v gozdu. Rastoče število lačnih ust pa ga je sčasoma prisililo, da je pametnejše izkoriščal živila. Pod pritiskom razmer je kar samo od sebe rastle število za lupljenje in širganje, za rezanje in razbijanje kosti pripravnega kamenitega orodja, katero mu je

Boji v Macedoniji: Bolgarski tren.

K umoru ministrskega predsednika grofa Stürgkha: Truplo umorjenega na mrtvaškem odru v dvorani min. predsedništva na Dunaju. — Jedilnica v hotelu Meissl in Schadn na Dunaju kjer je bil ministrski predsednik grof Stürgkh pri obedu od dr. H. Adlerja zavratno ustreljen.

Pravzaprav pa nas kosmati pračlovek tukaj prav nič ne briga, kajti h kuhinji v prav umevanem zmislu besede spada vsekako ognjišče, na katerem je ukročeni rdeči plamen v službi človekovi plamenel proti nebu.

Kjerkoli pa se je bilo to slednjič posrečilo, tam je tudi ta plamen, kljubujoč tisočletjem, zapustil svojo sled v obliki neznatnega kupčka pepela. Nekaj siloma razdrobljenih živalskih kosti z vžganimi znamenji ter par iz-

delkov iz kresilnega kamna nam pripoveduje potem o pogreznjenem svetu.

Prvo ognjišče je bilo vsekako dokaj priprosto. Skrbno čuvan plapolajoč ogenj na odprtem prostoru v gozdu, kipeča žerjavica

na zavarovanem prostoru v zemljski jami, nič več. Od početka ni bilo lonca za kuhanje, bržkone niti ražnja. Meso so polagali kar na ogenj in pekli obdanega od švigajočega plamena, ali pa so je — že v poznejšem praveku — počasi pražili v vročem pepelu, na plitvih, razbeljenih kamnih, morda tudi v zemeljskih jamah, katere so poprej razgreli.

Vse to so načini, katerih se še dandanes poslužujejo marsikaki prirodni narodi in katere zato brez pomiselka lahko prenesemo na naše predzgodovinske pradede. Celo iznajdba, da se peče na lovu ubito in zaklano živino od znotraj na ven z razbeljenimi kamni, iznajdba, katero še današnje dni opazujemo pri prebivalcih Fidžijskih otokov, spada že v prejšnjo dobo človeštva, kakor dokazujejo mnogobrojne predzgodovinske ognjiške kotline s primernimi kamni za razbeljenje in živalske kosti.

Tudi kruhova peka je bila v prakuhinji zgodaj v navadi. V tistem času, ko so že živalsko hrano s parjenjem in pečenjem napravljali okusnejšo, so tudi pričeli pražiti razna zrna, katera so spočetka taka kot so bila uživali za prikuho, a jih kmalu, zmlata med dvema kamnoma in nekoliko z vodo namočena, jedli kot gosto močnato kašo. Žrmlje (ročni mlini) so se v velikih množinah našle v predzgodovinskih bivališčih — od priprostega mlinskega kamna z gladko površino, na katerem so z manjšim kamnom vršnjakom trli zrna, do ročnega mlina na vrtilo, kakršen je še danes v rabi pri mnogih narodih. Močnata kaša se je tudi našla v posameznih starih posodah, katerim pa se je na vnanji strani vedno poznal vpliv ognja. Vsekako so že zgodaj znali tak prvoten kruh peči in pražiti, da je ostal dalje časa užiten in svež, isti opresni kruh, katerega so še Rimljani poznali in cenili, čeprav so jim, kakor piše Plinij, Grki zaradi tega nadeli priimek »pultiphagi«, to se pravi kašojedci.

Pekarski lonec pa so kakor vse kaže, iznašli šele v mlajši kameniti dobi. Prednamc starejše stopinje se je zadovoljeval z razbeljenim kamnom in s pepelom napolnjeno jamo na ognjišču, ki nam torej predstavlja prvotno sliko peči. Žena je imela z vsem tem malo posla. Bila je sicer od nekdanj mlinarica, ki je klečé ali čepé na debelo

Bitka na Sommi: Goreče francosko mesto.

König, kapitan nem. trgov. podmorske ladje „Deutschland“, ki je te dni v drugič srečno dospela v Ameriko.

mlela zrnje, vendar ji bržkone ni bilo treba niti peči, niti pražiti živalske hrane pri plapolajočem ognju v taboru. Vse to so izključno opravljali možje. Dobila je prostora pri ognjišču šele, ko je prišlo v navado kuhanje in je bil lonec stalno kuhinjsko orodje, torej ob času, ko je bil človek prvotno stanje preseljujočega se lovstva zamenjal s stalnim življenjem ter je ognjišče dobilo plemenitejši postranski pomen središča zaupljive domače skupnosti. Pekli in pražili so, kakor omenja Moric Hoernes, izborni dunajski preiskovalec prazgodovine, prav lahko posod, posebno pekli so dostikrat daleč od bivališča, na lovu, v gozdu ali pod milim nebom na polju. Kuhanje pa je bilo izrecno delo doma pri ognjišču, ki je bilo kot tako povečjem prepuščeno ženskam. Zato so ženske, ko se je bilo pričelo tudi lončarstvo, morale gojiti tudi to umetnost. Kuhar in kuharica hodita na starejših kulturnih stopnjah različna pota, kar kaže, da sta oba spola na različni način pridobivala hrano.

Toda kakor ni nekega dne samotni, prezebajoč genij praveka, kateremu je oko boječe gledalo nasproti čedalje bližje prihajajočim ledenikom ledene dobe, iznašel umetnosti, kako se napravi ogenj, tako se tudi podoba lonca za kuhanje ni naenkrat porodila v glavi predzgodovinskega misleca. Tudi lonec ima, kakor vse, kar je, svojo predzgodovino; tudi on je bil samo končni člen v razvijanju kuhinjske tehnike, ki se je bila pričela že zdavnaj pred njegovim rojstvom.

Posode za pijačo je pračlovek gotovo imel že zgodaj, bodisi da so bili živalski rogovi, trdne sadne lupine, izdobljene lesene čaše, ali pa nepremočljivo spletene košarice. Ako med tem, ko to pišem, opazujem škorca pred oknom, kako iz vseh kotov kletke v trdo posušene krušne drobtine znaša ter jih namaka v kopalnem lončku, predno jih použije, potem ne dvomim niti za trenotek več, da lovec severnega medveda v kameniti dobi ni samo že poznal namakanja surovih živil in ga izrabljaj, marveč da se je že za to pogostem posluževal tople namesto mrzle vode. Izvrševal je prakso marsikaterih prirodnih narodov naših dni, kateri imajo še navade predlončarske dobe: metal je razbeljeno kamenje v posode, z vodo napolnjene, ki niso bile pripravne za kuhinjske lonce pri prosti gorečem ognju, in tako je tekočino,

Afričanske čete v francoski armadi: Polkovnikov tabor.

Afrikanski polki na franc. bojišču: Poveljnik odlikuje hobre vojake.

ako že ne zavrel, pa vsaj spravil do dokaj visoke temperature. Linné pripoveduje, da so Finci ob Botniškem zalivu še do 18. stoletja kuhali z razbeljenim kamenjem, in o ženskah na Islandskem pravi isti raziskovalec, da so popolnoma na isti način mleko grele do konca 16. stoletja. Čim pa je bilo načeloma iznajdeno kuhanje z vodo, potem je bilo treba le še majhnega koraka od živalskega rogu in votle buče do nezglorjivega kuhinjskega lonca iz gline.

Stanovitni paleotični »gnojiški« Danci so že poznali lončarstvo, in kipeči lonec, katerega so ženske iznašle in ženske oskrbovale, je potemtakem pri njih že tekmoval z moškim ražnjem. Poznamo pa tudi mnogo bržkone starejših selišč, na katerih so razni ostanki orožja in orodja skupaj z umetno razcepljenimi in od ognja ožganimi živalskimi kostmi jasno razodevali ognjišče, na katerih pa ni bilo najti niti najmanjše črepinje kot ostanek kuhinjskega lonca. Kako bi bilo pa tudi ženi blodečega lovca starejše kamenite dobe prišlo na misel, da bi lahko košaro ali bučo nadomestila s krhko, težko prenesljivo lončeno posodo?

V tehniškem oziru je bila brezdvomno takratna človekova kuhinja za naše moderne pojme v vsakem oziru nedostatna — za nas, ki vidimo, da v dobi elektrike sveti plamen na ognjišču že počasi ugaša za vedno. Kar pa zadeva tvarino, moramo še danes klobuk sneti pred tisto prakuhinjo, dasiravno še ni bil na jedilnem listu »puran z gomoljikami« in slaščičar še ni skrbel za sladostrastnike.

Po K. W. Neumannu preložil Al. B.

Snaha.

Roman. Angleško spisal Mrs. Hungerford.

»Da, od vseh človeških bitij sem jaz najslabše, tretji sin.«

»Pravijo, da tretji sinovi ne dobe toliko, in da splošno ljudje nanje toliko ne drže. Ali je tako?«

Če bi ne bila misel obrabljena, bi bil mr. Rodney prisegel, da je bil njen glas poln nade.

»Vaša označba velja,« je odgovoril laskotno. Sicer morda ni posebno laskava, toda kdaj je resnica vljudna? Imate prav, po mlajših sinovih praviloma malo povprašujejo; matere se ne pulijo zanje, nimajo zanje vedno pripravljene smehljajčka krog ust

Princ Friderik Viljem Hessenski, ki je padel v Dobrudži v boju z Rumuni.

in ne stiskajo k sebi kril, da bi jim napravile na ozkih zofah prostor.«

»To dokazuje revščino sveta,« se je izjavila Mona počasi in nejevoljno.

»Da? Jaz sem vzgojen v drugi veri. V mojem svetu ne ravna Vsemogočni nikdar krivo, in tretji sin je ničla. Zapostavljajo ga, pehajo, zasramujejo. Zanj ni solnca, ne kaviarja, ne prvega valčka, sploh ničesar, kar je pri poljubni stvari najboljše. On je in ostane ničla.«

»To je sramota!« je vzkliknila Mona ogorčeno — da takoj nato izpremeni svoj glas in nadaljuje z rahlim, norčavim smehljajem: »Kako vas obžalujem!«

»Jako sem hvaležen za sočustvovanje! Poskusiti hočem, verjeti vam, čeprav je vaša veselost neprimerna in izdaja potezo brezsrčnosti.« Zdaj se je tudi on smejal. »So pa primere, da so neemožene tete posebno vzljubile tretje sinove in jih ob svoji smrti zapustile cele gore mahu.«

»Kaj?«

»Mahu . . . denarja,« je pojasnil.

»Ah, tako! . . . Da, večkrat, toda vam slučajno ne, kaj ni res? Vi nimate tete, ki bi vam kaj zapustila?«

»Ne, take tete nimam,« je odgovoril Rodney po resnici. »Nisem oblagodarjen s tetami, ki se kopljejo v zlatu.«

»To sem si mislila,« je nadaljevala Mona in živahno kimala. »Od kraja sem se bal . . . sem menila, da ste bogati; potem sem si pa mislila, da je Coelnagurtheen last vašega brata. Bridget je tudi rekla; trdila je, da vaše premoženje ne more biti taka reč, ker imate brate,« je dejala Mona z dobrohotnim glasom, med tem ko je svojo rjavo roko prijateljsko potisnila pod njegov komolec.

»Ali je to res?« je vprašal Geoffrey in njegovo srce je bilo hitreje.

»Ali vam je mr. Rodney, vaš brat, kaj podoben?« je vprašala na vprašanje Mona.

Pravil ji še ni nikoli, da je njegov brat baronet. Ni vedel, zakaj ni tega storil, popravil ji pa tudi zdaj ni, ko je imenovala Nicka mr. Rodney. Morda je čutil, da bi povečal prepad, ki se je že zdaj širil med njim in deklico, stopajočo s srečnim smehljajem na cvetočem obrazu poleg njega.

Tabor Senegalov, ki se bore v francoski vojski, zavzet od Nemcev na franc. fronti.

»Ne midva si nisva nič podobna,« je odgovoril. Brat izgleda mnogo bolj kakor jaz. Velik je, vitek in ima črne oči in temne lase. Ljudje pravijo, da je podoben mojemu očetu, jaz pa sem sličen materi.«

Mona ga je kradoma pogledala.

»Zdi se mi, da bi mi bila vaša mati zelo všeč,« je dejala nato naivno. »Naravno je, da je čedna. Je tudi ravnotako dobrosrčna?«

Večini moških laskanje ugaja, toda v tem slučaju je bil mr. Rodney bolj ginjen. Pritisnil je roko, ki je slonela na njegovi, prav malo tesneje k srcu.

»Moja mati je res od srca dobra, če jo človek pozna,« je obotavljaje se odgovoril; »toda proti tujcem je nekoliko hladna. Zelo uvaža vnanje šege in take reči.«

Mona je začudeno gledala. »Mislim, da vas ne razumem prav,« je dejala končno resno. »Menim, da nisem dovolj gosposka.«

To je izgovorila tako naivno, da se je Geoffrey na glas zasmel.

»Morda ne veste tega,« je zaklical, »toda vi ste dražestna deklica!«

»To pravi tudi mr. Moore,« je odvrnila smehljaje.

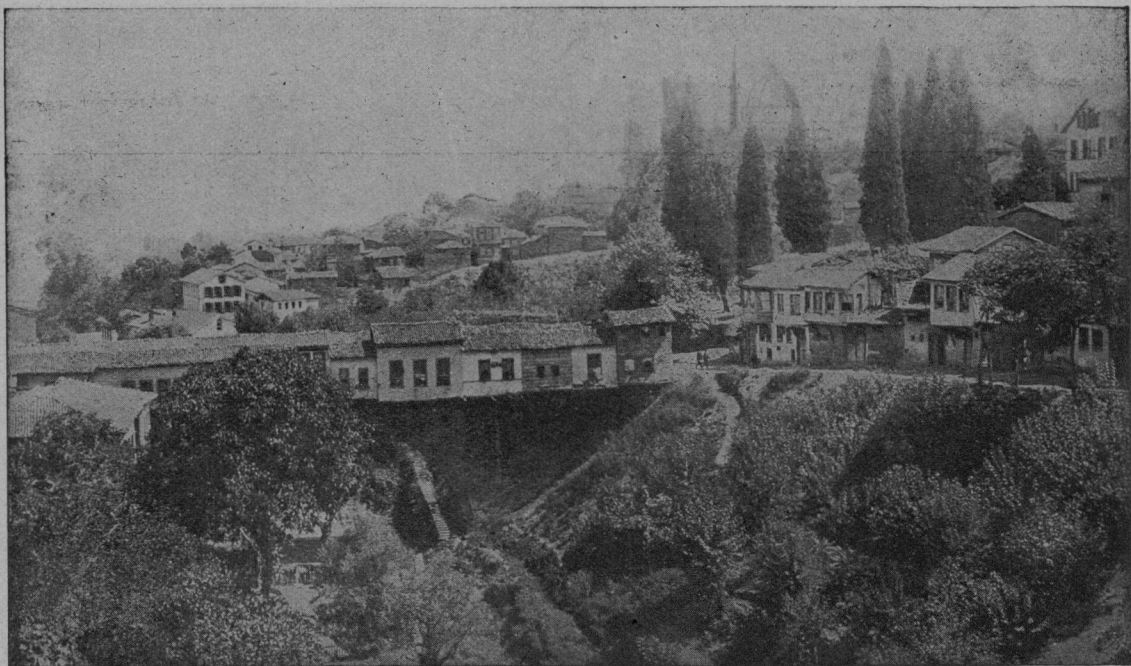
Če bi bila porabila vso svojo iznajdljivost za to, da ga prestraši, pa bi ne mogla doseči bolje svojega cilja, kakor ga je s to izpovedjo, ki je bila izrečena brez namena. Kakor bi udarila predenj strela, tako neljubo je nanj učinkoval. Spustil je njeno roko in videti je bilo, kakor bi hotel tisti trenotek znanje z njo prekiniti.

»Kaj pa ima mr. Moore z vami opraviti?« je vprašal hladno. »Kaj mu daje pravico, da z vami tako govori?«

»Naš sosed je,« je odgovorila Mona mirno; v njenih očeh pa se je bralo začudenje in naenkrat je sredi pota obstala in ga gledala.

»In njemu se zdite dražestni?« je zaklical z glasom, ki je kazal, da se več ne obvladuje. »Gotovo je bogat?« Zakaj ga pa ne poročite?«

Mona je pobledelela. »To vrašanje ni primerno,« je mirno pripomnila, če prav je bila globoko užaljena; »toda odgovorila bom vseeno. V vaši deželi in našega stanu se ne poročamo z možem, ker je bogat; z dru-

Silistrija ob Donavi v Dobrudži, ki so jo zasedle bolgarske in nemške čete.

gimi besedami: me se ne prodajamo za denar.«

Ko je to izgovorila, mu je pokazala značiljivo hrbet in šla proti domu.

Sledil ji je poln kesa in sramu. Njene oči in njene besede so ga osramotile in mu pokazale, kako pomanjkljiva je njegova plemenitost.

»Oprostite mi, Mona,« je prosil, »priznam svoj pregrešek. Kako sem mogel tako z vami govoriti! Prosim vas, odpustite mi! Čeprav sem velik grešnik, vendar ne bom brez uspeha moledoval vašega dobrega srca.«

»Ne govorite nikoli več tako z mano,« je rekla Mona in uprla vanj svoje mokre oči, ki so izražale razočaranje, ne nejevoljo. »Kar se tiče mr. Moorea,« je nadaljevala in povihala zgornjo ustnico, kar ga je v duši zelo veselilo, »je tako star kakor Metuzalem, tako debel kakor Falstaff in nima na glavi niti enega lasu več.«

Če bi ne bil obvladoval Rodneya še strah, da jo je razžalil, bi se bil njeni nor-

čavi izpovedi glasno zasmel. Nad tem opisom je občutil zlobno veselje.

»Toda on bi vas rad poročil! Vem, da to želi. Povejte mi po pravici,« je prosil.

»Ne, on tega sploh ne želi. To bi bilo od njega zelo napačno, in ne razumem, kako pridete na to, da me kaj takega vprašate!« je odgovorila Mona ogorčeno in takoj nato šegavo dostavila: »Poleg tega pa tudi ni potrebno, da bi vi to vedeli.«

»O, odgovorite mi!«

»Ne morem,« je odvrnila; »bilo bi neprimerno in poleg tega smešno. In če bi mr. Moore še tisočkrat zame vprašal, ne bi odgovorila nikdar drugega kakor »ne.«

Izdala se je nehote. On se je stresnil. Torej žive tudi še drugi, ki se hočejo polastiti te divje rože!

»O Mona, ali pa tako tudi resno mislite? je vprašal.

»Budi se mi vera, da se naši angleški strički z resnicoljubjem ne odlikujejo,« je odgovorila norčavo. »Ali dvomite nad besedami vsakogar, ali pa se vam zdi samo to tako malo verjetno, kar pripovedujem jaz? Res je, kar sem rekla; poročiti se ne želim.«

Pogledala mu je naravnost v obraz, in nekaj, kar je na njem opazila — morda otožni izraz, jo je tako potolažilo, da se mu je nasmejala in mu ponudila v spravo roko.

»Kako ste mogli biti tudi tako nori glede starega Mooreja! Nič nima, kar bi ga priporočalo, razun denarja . . . in ta mu tudi za drugo ne pomaga,« je dodala in vzdihnila, »kakor da ga hočejo zato umoriti.«

»Če je tako debel, kakor pravite, potem je za krogeljo najboljši cilj,« je menil mr. Rodney živahno in skoro spet nadopolno. »Zdaj, ko so večeri tako temni, mu lahko napravijo križ. Mislim si, da se zdi zdaj sam sebi bolj preganjana jerebica, nego človek.«

»O, tako ne smete govoriti,« ga je grajala prestrašeno Mona. »To ni prav od vas, posebno, ker veste, kako se mi smili moja uboga domovina.«

»Kdo pa pravi kaj slabega o Irski?« je oporekel nedolžno mr. Rodney. »To je dražestna mala deželica.«

»Ali vam res ugaja?« je vprašala Mona veselo.

»Rad bi vedel, če ne! Nedavno sem bil v Glengariffu in si kaj ljubkejšo ne morem misliti, kakor njegove čiste vodice, zelene holme in globoke doline.«

»Samo enkrat sem bila še tam in v Kilarneyu, čeprav bivam tako blizu.«

Pogled na Donavo pri Orșovi: na levo Ogrska, v sredi Rumunija, na desni Srbija.

»Da, tako se godi,« je dejal Rodney. »Čim laglje bi človek obiskal kak kraj, tem pogosteje odloži priliko. S kom ste bili v Kilarneyu?«

»Z gospodično Mary Creighton. Lani je stanovala tukaj v gradu in me povabila, naj grem ž njo. Bilo je dražestno. Ali jo poznate?«

»Gospodično Mary Creighton? Da, bil sem že z njo skupaj. Stara dama s kodri kakor svedri, s katerimi odmašujemo steklenice, in s krinolino. Cela 'grande dame' je in dovtipna kakor vse Irke.«

»Lady Mary je stara, po duhu je pa mlada, je mnogo popotovala in mnogo čitala. Mislim, da mi je najbolj všeč izmed vseh, katere poznam.«

»Res?« je vprašal Geoffrey s pomenljivim glasom. »No, tudi jaz pojdem enkrat v Kilarney in presodim sam.«

»Ah da, to morate res napraviti!« je vzkliknila mala sanjavka. »Rada bi šla, če bi mogla, z vami.«

»To bi želel tudi jaz,« je prišlo Geoffreju od srca.

Razvaline v Vladimir Volinskem v Voliniji.

je moral naravno videti, in kdo je bil sposobnejši, da, edino sposoben, opozoriti ga na vse posameznosti, če ne ravno ona?

Med tem sta prišla na njen dom in Geoffrey je snel puško, ki jo je bil obesil v veži, ter iztegnil roko, da bi se od nje poslovil.

(Dalje prihodnjic.)

Razne vesti.

Za trojezične napise v Trstu. »Soldatenzeitung« piše pod naslovom »Ulični napisi v Trstu«: Vsi ulični napisi v Trstu in okolici so danes izključno italijanski. To je delo prejšnjega narodno-italijanskega občinskega zastopstva, katerega duševna glava, dr. Pittacco, je začetkom vojske pobegnil v Italijo. Prebivalstvo Trsta je pa do 25 odstotkov slovensko, in če se prišteje še ozadje, ki politično pripada k mestu, potem je med 100 prebivalci 90 Slovencev. Zato ni nobene vprašanja, da bi morali biti na ulicah tudi slovenski napisi. Trst je pa tudi edina svetovna luka monarhije, ki je za njeno ureditev doprinesla velikih žrtev; last je celokupne Avstrije, in splošni posredovalni jezik našega državnega in gospodarskega življenja je nemščina. Jezikovno vprašanje se tu ne sme obravnavati z zgolj krajevnih vidikov. Nevzdržno je stanje, ko se trgovec ali potnik, ki pride iz notranje Avstrije v Trst, središče naše svetovne trgovine, sploh ne ve kam obrniti, ker so mu napisi na ulicah, na cestni železnici, javnih poslopih, da, celo kažipoti v luki, kratkomalo vsi javni napisi popolnoma nerazumljivi. Ulični napisi v avstrijskem pristaniškem mestu Trstu morajo biti na prvem mestu nemški, potem slovenski in italijanski! Šele potem bodo odgovarjali svoji svrhi in državnemu značaju mesta; vse drugo bi se reklo narodnim prepričanjem puščati mesto tam, kamor ne spadajo, marveč edino le državna misel. Da pride Avstrija zopet do svojih pravic, je treba zapisati le en stavek: »Vsi ulični napisi se morajo nadomestiti s trojezičnimi (nemško - slovensko - italijansko)«, kajti v Trstu vlada namesto razpuščenega občinskega zastopstva vladni komisar, ki mu ni treba drugega nego pod zgornji stavek podpisati svoje ime.«

Življenje v Newyorku. »The Sun« podaja naslednje številke o vsakdanjem življenju v Newyorku: Vsako sekundo pridejo v Newyork štirje tujci; vsakih 42 sekund se izkrcra en izseljenec; vsakih 52 sekund pride en vlak; vsakih 10 minut je aretirana ena

Grad Kreuzenstein na Nižje Avstrijskem, tip srednjeveškega utrjenega gradu.

»Na žalost ni mogoče,« je vzdihnila. »Lepote narave boste pa sami ravno tako uživali.«

»Tega ne verjamem,« je dal nalahko Geoffrey.

»Ne morem nikakor reči, da zaliv Bautry res poznate, zakaj njegovo lepoto je mogoče prav ceniti le v mesečni noči. Če se svetijo njegovi valovi v sijaju zvezd in jih obseva s svojimi žarki mesec, se izteza Bautry na videz tako daleč, da se steka z nebom. To je veličastnejše kakor lepe sanje... Poglejte tja gori,« — pokazala je grič, ki je bil oddaljen po priliki eno miljo, — »tam sedim večkrat v mesečini in gledam pred sabo zaliv. Razgled od tam je čaroben.«

»Želel bi, da bi mogel tudi jaz uživati ta razgled,« je rekel Geoffrey hrepeneče.

»To ni težko,« je odgovorila ona krotko. »Pridite enkrat k nam zvečer, ko bo sijal mesec, pa pojdem z vami na Carridhuve — tako imenujejo grič — in vam pokažem zaliv.«

Gledala ga je popolnoma mirno. Da bi bilo neprimerno, sprehajati se zvečer z mladim možem, na to ni pomislila. Če je hotel videti zaliv, ki je bil njej tako pri srcu, ga

† Lojze Kolar. Padel dne 24. septembra 1916 v južni Dalmaciji. Bil je zelo priljubljen in dobro znani sin trgovca in posestnika v Lesični pri Kozjem. Odlikovan je bil s srebrno hrabrostno svetinjo. Težko prizadetim staršem naše sožalje, Lojzetu pa trajen spomin.

oseba; vsakih 16 minut se rodi eno dete; vsakih 27 minut umrje en človek; vsakih 30 minut se vrši poroka; vsakih 50 minut odpluje ena ladja; vsaki 2 uri se začne graditi novo stavba; vsake 3 ure nastane kje požar; vsaki 2 uri se zgodi smrtna nesreča; vsakih 8 ur se izvrši ena ločitev zakona in vsakih 10 ur en samoumor.

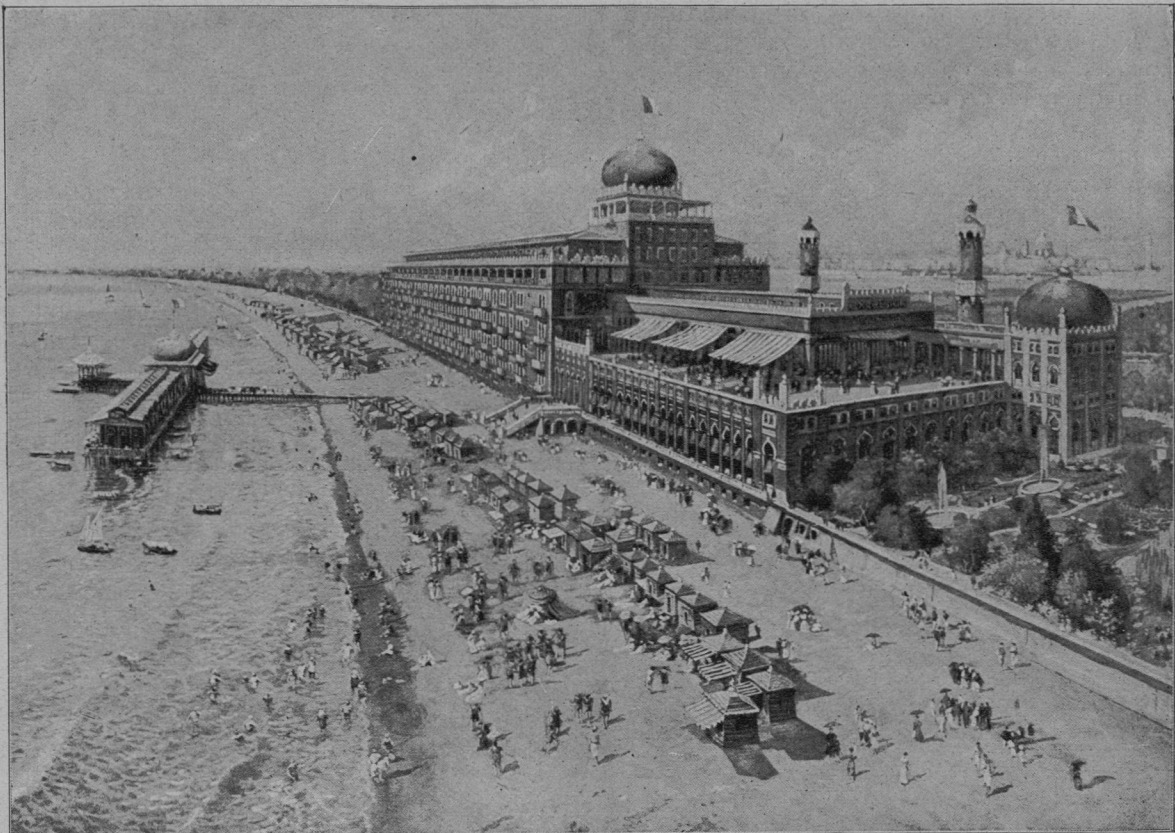
Filipescu žrtev zepelinskega napada?

Pred kratkim je umrl bivši rumunski minister Filipescu, eden največjih agitatorjev za vojno proti Avstro-Ogrski. Zdaj poročajo listi, da je Filipesca ubila ena bomba, ki so jih nemški zepelini metali 16. septembra na Bukarešt. Ta bomba je namreč padla na uredništvo časopisa »Epoca«. Eden urednikov je bil tako težko poškodovan, da so ga morali odnesti v bolnico, Filipesca, ki je bil v sosedni sobi, pa je eksplozija tresčila ob zid. Bil je že bolan na srcu, ta nezgoda pa je nanj tako uplivala, da je čez nekaj časa umrl.

Tristoletnica krompirja. Letos je tristo let, kar se je pojavil krompir prvič na pariški dvorni pojedini kakor nekaj posebnega. Krompir, brez ugovora najvažnejše žvilo, v premnogih družinah glavni del hrane, znači za ljudstvo nenavadno dobroto, a kljub temu je krompir prebil orjaške boje, preden je postal splošna ljudska hrana. Bili so predsodki vede in babje vere, ki so stavili krompirju zapreke in ovire, in te predsodke je premnogokrat podpirala nevednost, ki je namesto gomoljevih izrastkov vporabljala zeleni krompirjev plod, z bok česar so seveda nastale neprijetne želodčne težave. Krompir, prinesen iz Amerike leta 1588., se je sadil in gojeval še v 16. stoletju po vrteh kakor kurioznost. Zarote in Cardan ga v prvi polovici 16. stoletja prvič omenjata, ko označujeta deželi Peru in Granado kakor domo-

43 let star. V svoji mladosti je bil delavec v tobačni tovarni. Že leta 1913 se je povodom velike notranje krize na Danskem govorilo, da postane Teodor Stauning minister. Sam je pri pogrebu nemškega socialno-demokratskega voditelja Bebela v Čurihu rekel: »Skoro bi bil postal ministrski predsednik,

gokrat slavno odlikoval. Padel je 8. maja 1916, boreč se do zadnjega trenutka, in je umirje klical: »Tovariši naprej, na nož!« Čestitam vam, da ste imeli tako krasnega sina. Ne pozabim ga, dokler bom živ in žalujem za njim z vami vred. — General Cordonnier.«

Prekrasni novi hotel „Excelsior Palace“ na Lidu pri Benetkah — spredaj kopališče v morju — je med vojno zgorel. Tudi Slovenci so v miru radi sem prihajali.

Grško ladjevje v luki Pirej, ki ga je antanta zaplenila v vojne svrhe. Antanta je prevzela vse brodovje ter zasedla Atene, glavne točke kraljestva in železnice.

vino krompirja in pripovedujeta o njem, da je izdatna hrana tamošnjega prebivalstva. Leta 1616. se je pojavil prvič kakor nekaj posebnega na kraljevski pariški pojedini in odsihmal se je jelo evropsko prebivalstvo bolj zanimati zanj.

Od stroja v tobačni tovarni na ministrski sedež. Kongres danske socialno-demokratske stranke je z 293 proti 32 glasom privolil, da vstopi načelnik te stranke, Teodor Stauning, v ministrstvo in sicer kot minister brez portfelja. Novi minister je šele

pa me ni veselilo«.

Smrt junaškega dečka. V avgustu leta 1915. je naenkrat izginil iz hiše svojih staršev v Marzilji deček Desiré Biances. Nobenega sledu ni bilo po njem. Šele dolgo pozneje so starši dobili sledeče pismo: »Čast mi je, Vam javiti smrt Vašega sina. Bil je otrok a močan kakor mož. Trinajst let star se je pridružil v Sedül-Baru, kamor je neznano kako prišel, 58. kolonijalnemu polku. V zapisnikih polka je bil vpisan kot gojenec. V krvavih bojih ob Dardanelah se je mno-

Ljubezen na Grenlandiji. Švedski pisatelj Elgström, ki je živel dalje časa na Grenlandiji, je obelodanil popis o ženitovanjskih običajih na tem polarnem otoku. Med drugim piše: Predno so prišli Evropejci na Grenlandijo, so se Eskimi prav priprosto ženili. Mladi mož je šel v koč, kjer je prebivala njegova izvoljenka, jo prijel za lase in jo odpeljal. Ker pa lahko dobljena stvar tudi v Grenlandiji nič preveč ne ceni, je nevesta kričala, kakor bi bila obsedena, da tako ženinu pokaže, kako dragoceno bitje vleče za lase seboj. Tudi je veljalo za lepo in odlično, da je žena svojemu možu večkrat ušla. Kadar se je mož tega naveličal, je ženi z nožem napravil par krvavih prask na podplatih. Na danskem delu Grenlandije se pustita ženin in nevesta cerkveno poročiti, če je namreč kak duhovnik blizu; če ne, pa živita v svobodni ljubezni. Stališče žene v Grenlandiji je jako različno. Prej je bila lastnina moža, ki je ž njo lahko storil, kar je hotel; tudi posojal jo je dobri prijateljem. Tudi se zgodi, da dobra prijateljca za nekaj časa svoji ženi menjata.

Edisonova iznajdba, ki bo onemogočila vsako vojno. Iz Amerike poročajo o novi Edisonovi iznajdbi, ki se zove »električna vojna«. Krog postojank se postavijo mogočni akumulatorji, ki bodo proizvajali neprekinjen tok izredno visoke napetosti. Potom posebne aparate, ki je jedro in obenem še neodkrita skrivnost iznajdbe, bo ta tok na daleč okrog izžareval električne toke, tako da se bo dvigal v zraku neviden električni zid, katerega nihče ne bo mogel premagati, kajti vsakogar, ki se bo približal temu pasu, bo elektrika ubila. Ker se pa danes boj ne vrši več samo na zemlji, marveč tudi visoko pod nebom, je moral Edison misliti seveda tudi na to. V zvezi z gori navedenim sistemom je sestavil aparat, ki bo vsa leta in zrakovne plove, ki bi hoteli preleteti postojanko, ne-

mudoma prisilil, da se spuste na tla. Tudi to se zgodi s pomočjo elektrike. In sicer se gre za top, ki meče električne strele v veliko višino, onemogoči nadaljnje delovanje motorjev ter prisili letalca, da se brezpogojno spusti na tla. Edison hoče svojo iznajdbo porabiti šele po končani svetovni vojni in sicer jo bo dal na razpolago edinole Združenim državam.

Analfabetstvo med Hrvaticami. V »Ženskem Světu« je bil s Hrvatskega dopis, ki poroča, da je glasom poslednjega ljudskega štetja med Hrvaticami nič manje kot 74,57% analfabetk, t. j. žensk, ki ne znajo ne brati ne pisati. Vsega prebivalstva v Hrvatski in Slavoniji so našli 2,621.954, med tem številom 1,339.556 žensk. Torej 818.241 Hrvatice ne zna ne brati ne pisati. A med temi je tudi mnogo meščank. — V Zagrebu imajo 10.327 žensk analfabetk v celi zagrebški župi pa 124.374, t. j. 70-71%. To je pač žalostno za hrvatski narod.

Najmanj analfabetov. Dunajska »Arbeiter Zeitung« je prinesla članek o avstrijskih ljudskih šolah in njih uspehih. Navaja tudi sledeče zanimive številke: Med 1000 osebami ne zna ne brati ne pisati na Ruskem 617, na Srbskem 430, na Laškem 342, na Avstrijskem 340 itd. Na Avstrijskem ima najmanj analfabetov Predarlško, med narodi imajo Čehi le 2,4%, Nemci 3,1%, a največ Rusini, 60% analfabetov.

Za višjo žensko izobrazbo. Znano je, da imajo Čehi najmanj analfabetov, da so torej šolsko najizobraženejši narod v naši državi. Menda imajo Čehi tudi najbolj napredno in najvišje izobraženo ženstvo. Pisatelj Fran Taborsky, ravnatelj praške višje deklinške šole, je uvedel na svoji šoli višje ženske tečaje, ki jih obiskujejo deklice in gospe po dovrstitvi višje deklinške šole. Tečaji so šestmesečni in sicer filozofski, fiziološki, higijenski, literarni in kulturno-historični. Letos imajo ti tečaji 218 poslušalk, med njimi 75 gospe. Seveda so to dame iz najboljših krogov. Poučujejo vseučiliški docenti in profesorji. Čehi imajo te tečaje za najvišjo žensko izobrazbo že tri leta. Tudi Slovenci bi jih potrebovali za ženstvo, ki je premožno.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštnine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Starine (staro pohištvo, posodo, obleko, slike i. t. d.) in umetno zobovje kupuje in prodaja
A. DERGANČ, brivec in starinar,
v Ljubljani, Franciška ulica št. 10.

Po vsaki fotografiji
napravimo

umetniško dovršene

POVEČANE SLIKE

v vsaki velikosti.

Povečane slike 42×53 cm stanejo samo 24 K.

Naročila sprejema upravništvo
Tedenskih Slik v Ljubljani.

Po dnevnih cenah kupuje
 divji kostanj, želod, ježice,
cunje, staro železo, kosti,
:: (lase) in star papir ::

VIKTORIJA PANHOLZER

Ljubljana, Pražakova ulica št. 4.

**Varujte naše vojake z
Kaserjevimi prsnimi karamelami,**
s „3 smrekami“.

kot izborno sredstvo zoper kašelj,
ki so se že nad 25 let izborno obnesle.
Milijoni jih rabijo zoper

kašelj

hripavost, zasliženje, katara, bolni vrat,
dušljivi kašelj, kakor tudi da se obvarujejo
prehlajenja, torej so zelo dobrodošle vsa-
kemu vojaku.

6100 notarsko poverjenih izpričeval zdravnikov
in privatnikov jamči gotov uspeh. — Tek vzbujajoči
fino okusni bonboni. Zavoj 30 in 50 v, škat-
lja 60 v se dobiva po vseh lekarnah in drogerijah.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

Največja slovenska hranilnica!

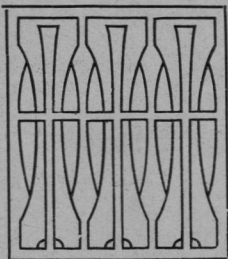
Koncem leta 1915 je imela vlog K 48,500.000.—
Rezervnega zaklada „ 1,330.000.—

Sprejema vloge vsak delavnik.

Hranilnica je popularno Za varčevanje ima vpeliane
varna in stoji pod kontrolo lične
c. kr. deželne vlade. domače hranilnike.

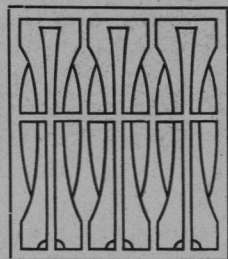
Posojila na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5 $\frac{1}{2}$ %, izven Kranjske
pa proti 5 $\frac{1}{2}$ % obrestim in proti najmanj 3 $\frac{1}{4}$ % odplačevanju na dolg.

ZADRUŽNA TISKARNA KRŠKO ob Savi

se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmodernejše uredbe izvršuje naročila najokusneje, ceno in v najkrajšem času.

Naročila sprejema vodstvo Zadružne tiskarne v Krškem in upravništvo Tedenskih Slik v Ljubljani, Franciška ulica 10. I. :::

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavnica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondii okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Modistika
MINKA HORVAT
Ljubljana, stari trg 21.

priporoča cenjenim damam
svojo zelo povečano zalogo
damskih klobukov in otro-
ških čepic.

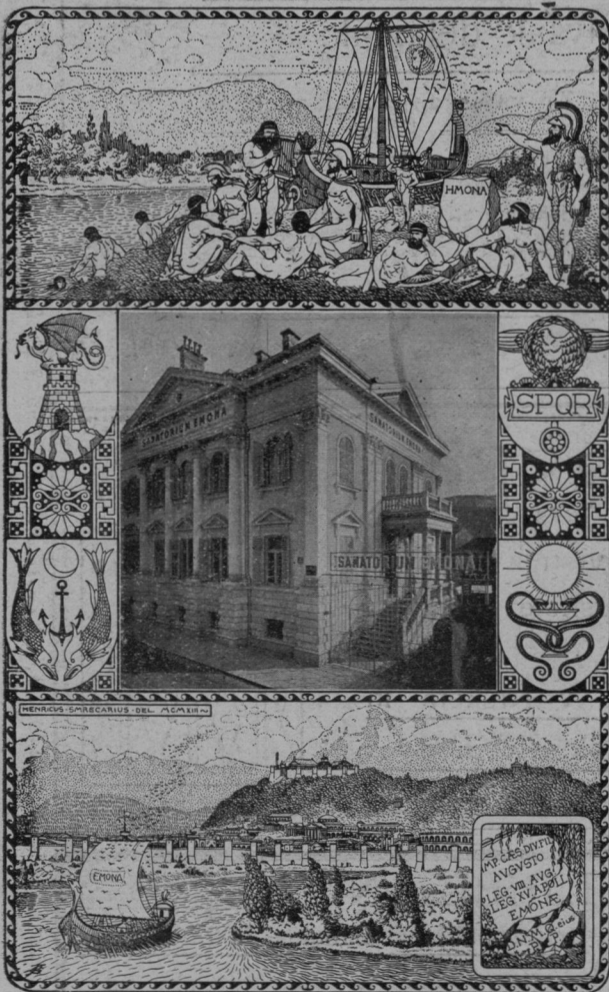
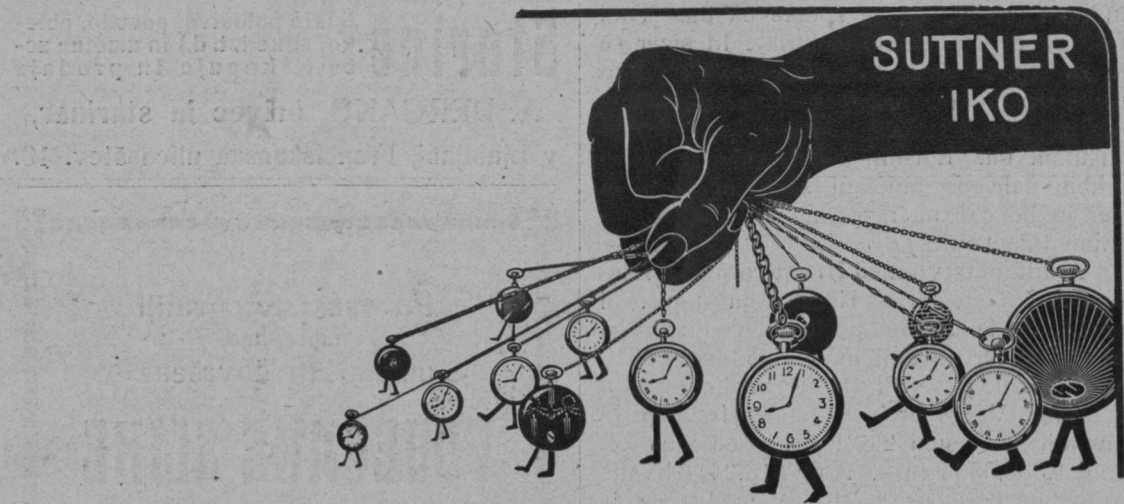
Popravila najfineje in najceneje.

Priporoča se
umetna knjigovoznica
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Mazilo za lase
varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spod-
nji Siški št. 222 pri Ljubljani.
Dobi se v Kolodvorski ul. 200
ali pa v trafiki pri farni cerkvi.
V 3 tednih zrastejo najlepše la-
se. Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se
tudi po pošti. Izborno sredstvo
za rast las.
Za gotovost se jamči.
Zadostuje steklenica.
Spricevala na razpolago.

SANATORIUM EMONA
ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
PORODNIŠNICA.
LJUBLJANA · KOMENSKEGA ULICA 4
SEF. ZDRAVNIK: PRIMARIJ: DR. FR. DERGANČ

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10	Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	14—
" 705. Roskopf - ura, kolesje v kamnih	5:90	" 1450. Bela kovinasta verižica	2:80
" 719. Srebrna remontoar-ura	7:80	" 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	1—
" 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	8:40	" 916. Srebrna verižica, masivna	3:20
" 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	7:20	" 422. Nikelnasta športna verižica	1:75
" 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	7:50	" 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	2—
" 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	7:90	" 213. Srebrni prstan z kamnom	1:40
" 804. Srebrna damska ura	9:50	" 211. Srebrni prstan z kamnom	—:90
" 1544. Ušnjata zapestnica z uro	10:50	" 1063. Prstan, zlatona srebro	2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.	Krasni cenik zastonj in poštnine prosto.	Neugajajoče se zamenja!
---	--	-----------------------------------

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice. **Svetovna razpošiljalnica.** Nobene podružnice.

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

Špecialna trgovina bluz

Antonija Sitar

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

Spoštovanjem
Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.
V Pulju, 23. marca 1914.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje